

Prostitució i pornografia

Un negoci multimilionari que explota i denigra a les dones

Un dels exemples més terribles de la opressió de la dona sota el sistema capitalista el trobem en la prostitució i la pornografia, que mercantilitzen de la forma més extrema el cos de milions de dones. No obstant, respecte a aquest important assumpte diferents grups feministes i organitzacions d'esquerres defensen la legalització i regulació de la prostitució com una activitat laboral.

Tant la prostitució com la pornografia són negocis extraordinàriament lucratis. La prostitució és el segon negoci més rentable al món: mou set bilions de dòlars i reporta cinc bilions de dòlars en beneficis actualment. A més a més, degut a la generalització de la pobresa provocada per la crisi, no deixa de créixer: cada any quatre milions cauen a la xarxa del tràfic de persones. Però, com són possibles aquestes xifres si a la majoria dels països més desenvolupats la prostitució és il·legal o no està regulada? Perquè darrere dels proxenetes hi ha un entramat econòmic i financer controlat per respectables membres de la societat que no només l'avalen sinó que participen i es beneficien d'ella.

La pornografia és un altre dels negocis més rentables del món, movent 60.000 milions d'euros a l'any. Aquest negoci perpetua la submissió de la dona, convertint el seu cos en un objecte de venda mitjançant escenes sexuals carregades de violència i, en moltes, casos denigrants i vexatòries. A només un clic, la pornografia és accessible de forma gratuïta, però què hi ha darrere de tot això? Xarxes de tràfic de persones

i explotació sexual, amb un estret vincle amb la prostitució. En moltes ocasions, els proxenetes utilitzen la legalitat de la indústria pornogràfica per blanquejar els diners que obtenen de la prostitució.

Prostitució: una elecció lliure?

Qui no ha escoltat alguna vegada que la prostitució és l'ofici més antic del món? Aquesta falsedat té un objectiu: assumir que l'explotació de la dona és quelcom inherent a l'ésser humà. Però l'opressió de la dona no ha existit des de sempre sinó que neix amb l'aparició de la propietat privada i les classes socials. La misèria que condemna aquest sistema a milions de dones, fa que en molts casos aquestes es vegin abocades a haver de vendre el seu propi cos per poder sobreviure.

Per tot això també rebutgem rotundament l'argument que l'exercici de la prostitució o el treball a la pornografia és una elecció lliure i fins i tot alliberadora o gratificant. Tot el contrari. La prostitució, la mercantilització del cos, la intimitat i la sexualitat d'una persona és el màxim grau d'explotació possible. Els arguments pro legalització de la prostitució defensats en ocasions des de les files de diverses organitzacions feministes, semblen ignorar quines són les condicions que porten a la aclaparadora majoria de les dones a pros-

tituir-se que no és més que la més crua de les misèries, la lluita per la supervivència, l'enorme trauma que suposa per la pròpia psicologia d'una persona haver de vendre la seva sexualitat, per no parlar de les agressions, violacions, les malalties que afronten i el fet que les prostitutes pateixin un risc 40 vegades major de ser assassinades que la resta de les dones.

Per un món al qual cap dona hagi de vendre el seu cos per a sobreviure

Aquest any celebrem el centenari de la Revolució Russa, i sembla oportú recordar l'experiència de la revolució al respecte així com la posició dels bolxevics per eradicar aquesta terrible xacra. Alexandra Kollontái, membre del primer govern soviètic, explica als seus escrits que la prostitució va començar a desaparèixer després de l'Octubre de 1917 gràcies a la participació de les dones al procés revolucionari i la posada en marxa de les mesures socials que dotaven a les dones de les condicions materials necessàries per a no haver de recórrer a vendre el seu cos.

Per tot això, des de Lliures i Combatives no defensem la legalització de la prostitució. Per suposat, estem en contra de qualsevol per-

secució i criminalització moral o penal de les dones que l'exerceixen, que no són més que víctimes condemnades per aquest sistema criminal. Són aquells que s'enriqueixen a costa de la seva explotació i patiments qui han de ser perseguits i severament castigats. La nostra alternativa a la prostitució no és perpetuar aquesta forma brutal de comercialització del cos i la sexualitat de la dona, sinó garantir un lloc de feina digne, habitatge i tots els drets socials al conjunt de la població.

Aquelles que des de l'esquerra assumeixen la legalització de la prostitució s'adapten a la lògica capitalista: convençuts que aquest sistema és l'únic viable, consideren les seves xacres inevitables i intenten, al menys, reglamentar-les i humanitzar-les. Si volem conquerir l'alliberament de la dona ja sigui de l'esclavitud del treball domèstic, de la discriminació laboral o de la seva utilització en el mercat del sexe, això és incompatible amb l'acceptació del capitalisme, ja que suposa impedir el desenvolupament d'un lucratiu negoci. L'única forma de deixar enrere l'explotació de la dona en totes les seves formes és lluitar contra el sistema cruel que la promou i empara i batallar per la transformació socialista de la societat.

Entrevista a

Les Kellys

“El masclisme és punyent, el funcionament d'un hotel és molt semblant al d'una casa de rics on hi ha el majordom, la mestressa i després les criades. Nosaltres som les criades”

Entrevistem a Les Kellys, el col·lectiu de treballadores que s'encarreguen de la neteja dels hotels. Un sector format únicament per dones i que durant els últims anys ha viscut en la seva pròpia pell la precarització de les seves condicions laborals i la sobreexplotació.

Durant els últims anys el vostre col·lectiu s'ha donat a conèixer gràcies a la lluita exemplar que heu mantingut. Expliqueu-nos en quina situació us trobeu.

R.- Moltes cambres de pis hem estat externalitzades. Les nostres condicions, que no eren bones, han caigut en picat; les càrregues de feina són salvatges, les jornades s'allarguen fins a 12 hores, s'ha passat a treballar i cobrar en funció del nombre d'habitacions que una faci i no en funció de cap jornada laboral, per tant el mètode de treball que teníem ha saltat pels aires.

Quan estàvem contractades directament per l'hotel teníem estipulada una jornada laboral de 8 hores amb un sou base i la càrrega de feina havia d'adaptar-se a aquesta jornada. Ara hi ha una nova estructura salarial que inclou un plus de productivitat, en realitat és feina a preu fet encobert: es paga per habitació realitzada. El preu per habitació no està pactat enlloc i el fixen les pròpies empreses externes.

Els hotelers utilitzen aquestes empreses per no responsabilitzar-se de les seves empleades i la capacitat de negociació és nul·la per la precarietat que existeix. La feina és duríssima físicament; s'agafa molt pes, es fan moltes postures forçades i no hi ha forma d'obligar a l'empresa a que compleixi la normativa de riscos laborals. Encara que hi hagi comitès d'empresa als centres de treball, com ja no som plantilla de l'hotel, no estem representades en aquests mateixos. Ens han deixat a mercè de l'empresari. Quan t'organitzes sindicalment o fas qualsevol cosa, no necessiten cap excusa per fer-te fora, simplement se t'acaba el contracte i no et renoven.

▶ VE DE LA CONTRAPORTADA

Així al 2015 vam veure com el moviment en defensa dels drets LGTBIQ+ guanyava per primera vegada a l'Església imponent la legalització del matrimoni homosexual en un referèndum amb un 62% dels vots amb una participació històrica del 60%.

Ara és el torn de la legalització de l'avortament. El moviment pels drets reproductius a Ir-

landa ha demostrat que organitzades i lluitant som molt més fortes que la jerarquia eclesiàstica, la dreta i qualsevol govern conservador. Les mobilitzacions i la pressió social han obligat al Govern a convocar un referèndum i la derogació de l'article 8 és una realitat que es podria materialitzar molt aviat. La clau la donen les companyes irlandeses del grup feminista i socialista ROSA: “Esperarem i confiarem en els partits de l'establiment quan tot indica que només permetran l'avortament en circumstàncies molt limitades o

impulsarem un moviment actiu que obligui al parlament a realitzar un referèndum i una legislació pel dret de la dona a escollir? Podem assestar un gran cop en defensa dels drets i la llibertat de les dones”. Des de Lliures i Combatives donem tot el nostre suport a la lluita pel dret a l'avortament a Irlanda i al plantejament de les companyes de ROSA i totes aquelles que com elles defensen no esperar la tutela dels partits que sostenen el sistema, sinó continuar la lluita i organitzar-la per imposar els nostres drets.

Angela Davis

“El feminisme eficaç ha de lluitar contra l'homofòbia, l'explotació de classe, raça i gènere, el capitalisme i l'imperialisme”

Angela Davis va néixer el 1944 a Birmingham, Alabama, en una família humil de mestres que militava clandestinament a la National Association for the Advancement of Colored People (NAACP). El 1955 la detenció de Rosa Parks, a pocs quilòmetres de casa l'Angela, impulsà el moviment en defensa dels drets civils. Centenars de milers de joves i treballadors negres organitzaren manifestacions massives i se sumaren al boicot contra la discriminació a cines, cafeteries i transport públic. Davis, amb només 10 anys, va participar al boicot negant-se a complir les lleis racistes que li prohibien seure a la part de davant d'un autobús.

Davis viatjà per diferents països i participà a diferents plataformes i moviments en defensa dels drets dels negres i els treballadors. Després de la brutal repressió envers la gent de color i l'assassinat de Luther King i Malcom X es creà el Partit de les Panteres Negres. L'avanç de les Panteres Negres i el sorgiment del moviment Black Power acceleraren el seu retorn als Estats Units. Durant aquests anys participà en aquest moviment i al Partit Comunista d'EEUU. Els Panteres Negres, en aquest context, guanyaren molts militants amb les seves patulles d'autodefensa, el servei de menjadors socials i la seva lluita militant contra el racisme policial.

L'existència d'una dirigent que no només lluitava contra el racisme i el masclisme, sinó que ho vinculava a la lluita contra el capita-

lisme, era quelcom que la burgesia no es podia permetre. Com molts altres activistes negres i d'esquerres, Davis fou objecte d'una brutal repressió. El 1969 va ser acomiadada com professora de la Universitat de Califòrnia. La seva família i amics van ser atacats per la premsa i la policia. Però Davis no cedí a les pressions i començà a participar i organitzar comitès de lluita per l'alliberació dels presos polítics, que sorgien en un gran nombre de presons, integrats per familiars dels presos i activistes, portant la veu de les presons als carrers. La pròpia Angela arribà a ser acusada de segrest i assassinat en un escàndolós muntatge policial que demanava fins i tot la pena de mort. La seva concepció del judici com un judici polític i la vinculació de la seva defensa amb l'organització del moviment als carrers, obligaren a la justícia a absoldre-la.

Avui, als seus 74 anys, segueix denunciant incansablement el racisme, el masclisme, el classisme i la repressió del capitalisme. La seva lluita fou una inspiració per a tota una generació de joves revolucionàries, però el seu exemple és ara més necessari que mai.

